

Pentru Vera

Bragagiu

Ca-n temple sfinte ți se-nchină
Cuvinte învățate-n viață
De șapte ori pe săptămână,
În fiecare dimineată.

De-ai ști ce frumusețe-n mine
Dorește ca să te înalțe
Din lumea-ndrăgostită-n sine
Și cu iubirea pe balanțe.

Sinceritatea primăverii
Momentele în mine țese -
Mă văd și eu prin cavalerii
Plângând la chipuri de prințese.

Supus într-o îngenunchere
În fața ta fără prihană,
Dar să-ți vorbesc nu am putere
Ca-nțelepciunii de icoană,

Pulsând ca flăcările torței
În fremătarea pocăinței
Precum tânjiră sacerdoții
În văzul verde al zeiței.

Și sună-n mine note, glasuri
Dorite-n versurile noastre
Și, azurii, fac roată valsuri
Pe unda Dunării albastre.

Doar tu să fii mai sus de gânduri
În dimineată și în seară
S-aștern când frunze rânduri, rânduri
Ori cad petale-n primăvară.

Mai mult ești ca necunoscuta
Cu ochii depărtați de lume
Și-n mine fierbe numai lupta
Să nu te-nlănțuiesc c-un nume.

Vreau să deschid mereu în mâine
Frumosul ce în mine este
Ca zmeii-ndrăgostiți de zâne

De-a te răpi într-o poveste.

Cu nimbul preafrumoasei Doamne
Nimic alături în căi nu-i
Și douăzeci și opt de toamne
Eu tot nu pot să mă destănuie...

Și-n orice zi din zori mă doare
Că iar joc rolul ca nebunul
Căscând banal la deșteptare:
„Nevastă, ce e cu dejunul?!”
Victor Bragagiu